

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 10696/2022
23.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца „Milk Republic“ ДОО Нови Сад, чији је пуномоћник Александар Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Управа за ветерину, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 374/22 од 13.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 23.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 374/22 од 13.04.2022. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 426/2019 од 25.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете – обичне штете, исплати износ од 4.079.491,25 динара као и законску затезну камату у износу од 1.762.665,50 динара, да му на име изгубљене добити за период од 06.04.2016. до 28.05.2018. године исплати износ од 51.473.701,45 динара, као и законску затезну камату обрачунату од дана настанка штете до дана вештачења у износу од 17.373.226,35 динара, да му исплати законску затезну камату на износ од 55.553.192,70 динара почев од 27.10.2020. године до исплате, те да му накнади трошкове поступка са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 90.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 374/22 од 13.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 426/2019 од 25.11.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као привредно друштво које се бави прерадом млека и производњом сирева, закупио пословни простор у ... на три године, дана 16.10.2015. године. Тужилац је дана 26.10.2015. године Управи за ветерину Министарства пољопривреде и заштите животне средине поднео захтев да се утврди да закупљени објекат са опремом испуњава све ветеринарско-санитарне услове за обављање његове делатности. Образована је комисија, која је обавила инспекцијски преглед, на основу чега је Управа за ветерину Министарства пољопривреде и заштите животне средине дана 10.11.2015. године донела решење којим је усвојен захтев тужиоца, па је објекат привремено одобрен за тражену делатност до 10.02.2016. године. По добијању одобрења, тужилац је предузео радње на адаптацији објекта и стварању адекватних услова за обављање своје делатности. Осим тога, тужилац је закључивао и уговоре са добављачима, као и уговоре о продаји и дистрибуцији својих производа. Почев од новембра 2015. године тужилац је несметано обављао своју делатност, а прве количине својих производа је испоручио дана 18.01.2016. године. Тужилац је самоиницијативно обавестио Управу за ветерину о истеку рока привременог одобрења за тражену делатност, па је поново формирана комисија, која је Управи за ветерину предложила давање трајног одобрења за обављање тражене делатности. Међутим, в.д. директора Управе за ветерину је 06.04.2016. године донео решење којим је на основу службеног надзора укинуо решење од 10.11.2015. године, због чега се тужилац обратио Управном суду тужбом са захтевом да поништи поменуто решење од 06.04.2016. године. Тужба је усвојена пресудом Управног суда од 30.03.2018. године и оспорено решење је поништено. Та пресуда је тужиоцу достављена 28.05.2018. године. Уговор о закупу пословног простора између тужиоца и „Ирмово“ АД Степановићево је раскинут 01.07.2016. године. Због обустављене производње у периоду од 06.04.2016. до 28.05.2018. године тужилац потражује штету у износу од 74.689.084,55 динара, од чега је стварна штета 5.843.156,75 динара а измакла корист 68.846.927,80 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да у конкретном случају није дошло до умањења имовине тужиоца незаконитим радом органа тужене у смислу члана 172. став 1. ЗОО, са образложењем да питање правног дејства поништаја решења од 06.04.2016. године није од значаја јер је самим истеком рока на које је привремено одобрење дато, тужилац већ био онемогућен да даље послује у објекту за који нема трајно одобрење.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за накнаду штете, као неоснован.

Наиме, свако има право на накнаду материјалне или нематеријалне штете коју му незаконитим или неправилним радом проузрокује државни орган, ималац јавног овлашћења, орган аутономне покрајине или орган јединице локалне самоуправе по члану 35. став 2. Устава Републике Србије. Према одредби члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. Међутим, свака незаконитост или неправилност која је за последицу имала поништење одлуке органа управе у управном поступку или управном спору, нема за последицу накнаду штете. Повреда закона (подзаконског или општег акта) мора да буде тако очигледна и јасна да представља узрок штете (узрочна веза је нужан и неопходан услов за проузроковање штете). Зато је супротно наводима ревизије, правилно становиште другостепеног суда да пресуда Управног суда којом је поништено оспорено решење, сама по себи није основ за одговорност тужене за накнаду због незаконитог или неправилног рада органа у смислу наведених законских одредаба.

Имајући у виду да је тужилац добио само привремено одобрење за обављање тражене делатности, да је овом одобрењу већ био истекао рок од 10.02.2016. године, он у сваком случају у периоду по истеку привременог одобрења није имао основ да у закупљеном пословном простору обавља делатност и привређује. Следом наведеног, правилно су нижестепени судови поступили када су одбили као неоснован тужбени захтев за накнаду штете, па су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Тужилац у ревизијском поступку није успео, због чега је одбијен његов захтев за накнаду трошкова овог поступка, у смислу члана 165. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. и члана 165. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић